

мене съ него въ Търново, а самъ той остана съ войската, да се бие.

Въ него време, догдѣто рѣки-кърви се проливаха и цѣла земя пицѣше отъ ядъ и неволя, прекарахъ азъ въ пашовиятъ харемъ най-прекраснитѣ денѣе отъ животътъ си, и то въ дружба съ едно момичинце, което обичѣхъ повече отъ всичко на свѣтътъ.

Това момиче го бѣше прибралъ пашата въ Силистра отъ нѣкои забѣли, които го бѣха намѣрили самосмънително въ една гора близо до едно село, което татари бѣха ограбили и запалили. Тя нѣмаше повече отъ шестъ години, когато я даде пашата кѣто даръ на своята башъ-ханѣма. Башъ-ханѣмата дочака съ голѣма радостъ този подарѣкъ и нарече момиченцето „Гюль-Бахаръ“, сиречъ пролѣтна роза, зарадъ чудната красота, отъ която нейното лице още тогази блѣстѣше.

Ний си привикнахме едно-на-друго още отъ началото, толкозъ повече че можѣхме да се разговаряме на свой языкъ, защото, както знаешъ, нашиятъ бошняшки языкъ не стои далечъ отъ вашиятъ български.

Охъ, какъ да ти приказвамъ онѣзи златни години на нашето заедническо живуване? Ний бивахме по-цѣль-денъ заедно, заедно работѣхме, заедно си играяхме и заедно, постелка до постелка, си спѣхме. Вечеръ, кога я настигнѣше сънъ на нѣкоя софа, азъ ѝ постилахъ постелчицата, дигвахъ я кѣто агънце на рѣцѣтъ си и туряхъ я близу до себе си, кѣто оставахъ да я глѣдамъ какъ тихо дѣха като спи. Призори кога се събудѣхъ, пришѣпвахъ надъ главичката ѝ: пролѣтно тръндафилче, хайде стани, птичице, твоитѣ другарки се будятъ въ градината по зеленитѣ клончета, хайде мило шле, да приготвимъ каквото трѣба.“ и тя отварѣше чернитѣ си голѣми очи, обвиняваше рѣцѣтъ си около вратѣтъ ми, и ме цалуваше съ ангелска усмивка.